

Замишљени друг

На крају града, живела једна девојчица која није имала другаре. Сви су је исмевали, вређали и задиркивали. Од свега на свету, највише је волела шуму која се налазила недалеко од њене куће. Посећивала ју је сваки дан јер се ту осећала мирно и срећно.

„Јано, хајде закаснићеш у школу!“, узвикнула је мама. „Ево, мама, сад ћу!“, добацила је Јана. Брзо се спремила и кренула. Осећала се срећно, јер је то први дан у новој школи! Мислила је: „Једва чекам! Сигурно ћу имати барем једног другара“. Кад је стигла у школу, сви су је чудно гледали. Наставник ју је представио и Јана је ушла у учионицу. Упознала је нову другарицу, Јовану.

Јана ју је једног дана одвела у шуму. После њиховог првог заједничког одласка у шуму, Јована је престала да се дружи са Јаном. Њој то није тешко пало јер је већ навикла да буде сама. Уместо да тражи нове другаре, стално је ишла у ту чудну шуму. Једног дана, седћи у шуми, спазила је како се неко скрива. Узвикнула је: „Ко год да си, изађи одмах или ћу да...!“ „Или ћеш шта?“, добацио је он. Јана се уплашила. Тресла се и није могла да верује. „Немој да ме се плашиш, молим те, ја само хоћу да се дружим са неким!“, узвикнуо је. Јана је добацила: „Ако хоћеш друга, командујем ти да изађеш, морам сада да те видим!“ И појавио се. То је био велики човек, који је имао уши зеца, крила орла и реп мачке. Јана га је мило погледала и рекла: „Да ли хоћеш да будеш мој другар? Долазићу овде сваког дана, само због тебе, ево обећавам!“. Он је сео поред ње. Гледали су залазак Сунца заједно. „Како се зовеш?“, упитала је. „Акито, а ти?“, одговорио је. „Ја сам Јана“, рекла је. Они су тако заједно седели и причали о свему и свачему.

Сутрадан је отишла у школу. Јована је хтела да јој се извини, али Јана то није прихватила. Више јој није било важно. Окренула јој је леђа и кренула у учионицу. Имали су тест из математике. Јана је урадила све задатке и једина је била која је добила петицу.

Кад се школа завршила, отишла у шуму. Јанин тата се забринуо и отишао је да је потражи. Видео ју је како седи и прича сама са собом. Док су шетали до куће, тата је упитао: „Јано, са ким си причала?“. Јана није одговорила. Убрзо се Јања разболела. Почела је да кашље и добила је температуру. Акито се овог пута створио код ње у соби и она је оздравила.

Сви наставници су је хвалили, стално је добијала петице! Кад се завршила школа, Јана је хтела да представи Акита својим родитељима. Позвала их је, али родитељи нису видели њеног друга. „То је твој замишљени пријатељ, само ти га видиш, ми га не видимо“, рекао је отац.

Јана је схватила да је Акито плод њене маште, да је саткан од оних особина које чине пријатеља каквог би она желела да има. Није била нерасположена, напротив, била је срећна и задовољна што има пријатеља ког је она створила. Није јој сметало ни што га други не виде. Било јој је битно да га она види, да има са ким да подели и срећи и тугу, да јој даје снагу и вољу.

И дан-данас Јана сваког дана слободно време проводи са Акијем. Она је најбоља и најсрећнија девојчица на свету!

Ирина Тодоровић 5/2

ОШ „Коста Ђукић“, Младеновац